

Maartje Wortel

DIT IS JOUW HUIS

VERHALEN

2009

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor Kim
hoe dan ook

En:

sowieso voor Mappa en Bas

BEZOEK

De deurbel gaat. Een fractie van een seconde denkt Marie dat het de bel van de buurman is. Die klinkt als thuis. Snerpend en hard, door muren heen. ‘Doe jij open?’ gilt ze naar Tomasso.

Tomasso loopt al door de gang langs de keuken naar de hal. In zijn hand heeft hij een martini ijs, losjes. Hij heeft lang niet gedronken. De martini valt vlug. Tomasso is vrolijk.

Marie is gespannen. Ze sluit haar ogen terwijl ze luistert naar de stemmen in de hal. Ze spant haar kaken. Het zijn Finn en Lee. Nu kan ze niet achterblijven en moet ze ook naar de deur, de gasten verwelkomen. Hun vrienden.

Voordat Tomasso er was, kwam er geen bezoek. Overdag hield ze de gordijnen gesloten, in de nacht liet ze ze dicht. Wanneer de deurbel ging verstopte ze zich, laag bij de grond met haar hoofd in haar handen, alsof er een bom zou vallen. Niemand mocht weten dat ze thuis was. Wie dan ook. Maar omdat Marie de gordijnen gesloten hield, wist iedereen dat ze thuis was, daarom klopten ze na het bellen nog op de ruit en schreeuwden: ‘Marieeee. Marie!’ of, wanneer ze haar naam niet kenden: ‘Mevrouw, mevrouw!’ Dan hield ze haar adem in. De hele dag bleef ze scherp. Aanbellers kwamen meestal terug, ze moesten iets van je.

‘Marie?’ Het is de stem van Tomasso. Hij schreeuwt. Hij klinkt opgewonden. ‘Finn en Lee zijn er.’ Hij wil dat ze komt.

‘Hee schatje,’ zegt Finn als ze de hal in komt lopen. Hij kust haar op haar mond. Daarna doet Lee hetzelfde. Finn en Lee zijn geliefden, maar ze lijken net tweelingbroers. Marie hangt hun jassen op. Mooie zwarte jassen met grote knopen. Jassen van vilt.

Tomasso kijkt naar de ijsklonten in zijn glas. Ze smelten langzaam. Even tikt hij een van de klonten aan met zijn wijsvinger; hij laat het ijs een klein rondje draaien. Met zijn vieren staan ze in de hal, als mensen die wachten tot de wc vrijkomt. Niemand maakt aanstalten om naar de woonkamer te vertrekken.

Lee heeft een fles rode wijn in zijn handen. Hij houdt hem omhoog en lacht verlegen. ‘Uit Californië,’ zegt hij.

‘Die hebben we nog niet,’ zegt Tomasso.

Niemand lacht om zijn grap, ook Tomasso zelf niet, misschien juist daarom.

Dan gaat de bel weer. Vier keer achter elkaar. Het zijn Meredith en Victor. Ze kussen Marie. Meredith vult de hal met haar parfum. Het ruikt lekker, maar als je er te lang in zit zou je er hoofdpijn van kunnen krijgen. Meredith heeft een hoge stem die gelijk opgaat met haar parfum; samen vullen ze nu de ruimte.

‘Wat verschrikkelijk leuk om jullie allemaal weer te zien,’ zegt ze. ‘En wat ruikt het hier lekker zeg.’ Denkbeeldig snuift ze de lucht op, haar neusvleugels trillen.

Victor staat naast Tomasso, ze leunen tegen de muur naast de kapstok, naast de zwarte jassen die nog warm zijn; ze zijn nog niet zo lang geleden verlaten. Victor heeft zijn handen in zijn zakken gestoken en rommelt wat met zijn autosleutel. Tomasso staat ernaast alsof ze samen een groep vormen. Dat doen ze ook. Mannen zoeken elkaar op om zichzelf een houding te geven: wij zijn de mannen.

Nu iedereen binnen is, kunnen ze niet in de hal blijven

staan. Ze verplaatsen zich. Iedereen praat ineens door elkaar heen. Over een schilderij in de gang, over de auto van Victor en over een neergestort vliegtuig in een weiland.

‘Bizar,’ zegt Victor.

‘Ja, zeker bizar,’ zegt Tomasso. Hij neemt een grote slok van zijn drank.

‘Wijn?’ vraagt Marie. Ze horen haar niet. ‘Wil iemand wijn?’ vraagt ze nog een keer.

Alleen Meredith geeft antwoord. Meredith kan bij meer gesprekken zijn op hetzelfde moment.

‘Doe maar water schat, om mee te beginnen.’

Marie verdwijnt naar de keuken met de wijn uit Californië. In de laatjes zoekt ze naar een kurkentrekker. Haar handen graaien door het bestek. Je zou niet denken dat twee mensen zo veel bestek nodig hebben. De kurkentrekker is onvindbaar. Waar zijn de dingen wanneer je ze nodig hebt? Niet waar je verwacht dat ze zijn in ieder geval.

Ze zucht. Ze loopt naar de kamer, waar Meredith op de bank is gaan zitten. Daarnaast zitten Finn en Lee. Ze zitten schuin naar Meredith gebogen en luisteren naar wat ze zegt. Ze lachen. Ze vinden Meredith een leuke vrouw, dat zie je zo, en ze draagt mooie jurken. Finn en Lee raken elkaar zacht aan met hun smalle schouders, dan beginnen ze te lachen. Ze buigen tegelijkertijd een beetje voorover en Finn slaat daarbij op zijn knokige knie. Marie hoort Meredith met een grinnik in haar stem zeggen: ‘Maar jongens, even serieus, dit is echt niet grappig. Dit is niet grappig toch?’ Daardoor lachen de mannen nog harder. Meredith weet hoe ze met mensen om moet gaan.

Tomasso en Victor staan bij het raam. Victor heeft zijn handen in zijn zakken gestopt. Hij leunt een beetje naar achteren, zijn buik bolt over zijn bruinleren riem. Ze kijken naar de tuin.

‘Die boom heb ik er gisteren in laten zetten,’ zegt Tomasso. ‘Een grote jongen heeft hem gebracht. De boom.’

‘Mooi ding,’ zegt Victor.

‘Ja, en het mooie is,’ zegt Tomasso terwijl hij een stap dichterbij Victor gaat staan, ‘de jongen, zijn handen waren zo schoon en glad.’ Hij steekt zijn eigen hand voor zich uit als voorbeeldhand. ‘Geen zand te bekennen, niets geen aarde of vuil. Een keurige jongen was het. Aardig ook. Hij wist alles van bomen. Echt alles. Wil je trouwens wat drinken?’

‘Wat jij hebt,’ zegt Victor. ‘Ik wil wat jij hebt.’

‘Ik kan de kurkentrekker nergens vinden,’ zegt Marie, die met haar handen op het tafelblad van de eettafel leunt alsof ze hem de grond in wil drukken. Ze weet dat Finn en Lee de wijn voor zichzelf meegenomen hebben. De rest drinkt martini. Dat doen ze al jaren. Het is gekomen door de reclame.

Tomasso zit weer met zijn vinger aan een ijsklontje, waar nu bijna niets meer van over is. Hij duwt hem kopje-onder de martini in, daarna likt hij aan zijn vinger. ‘Ga even naar Conner,’ zegt hij.

Conner Molander is de buurman. Ze wonen twee onder een kap. De huizen zijn identiek, alleen is alles gespiegeld. Hun keukens leunen tegen dezelfde tussenmuur. Als het heel stil is kunnen ze elkaar horen. Ze bestaan voor elkaar in geluid. Een kraan die loopt, een stofzuiger, het open- en dichtslaan van deuren en natuurlijk de deurbel. Soms muziek. Conner draait verzamel-cd’s. Te veel van één ding kan hij niet hebben, daarom heeft hij waarschijnlijk ook geen vrouw.

‘Conner drinkt geen wijn,’ zegt Marie. ‘Daar lijkt hij mij het type niet naar.’

‘Wij ook niet,’ zegt Tomasso. ‘Maar iedereen heeft zo’n ding in huis.’

‘Wat voor ding?’ vraagt Finn.

‘Ze kan de kurkentrekker niet vinden, de schat,’ zegt Meredith.

‘Doe mij ook maar een martini dan,’ zegt Finn.

‘Dat meen je toch niet?’ vraagt Lee. ‘Ik heb niet voor niets een wijn laten overvliegen uit Californië, lieverd. Laat mij het maar doen. De kurkentrekker halen bij die Conner van jullie.’

‘Nee,’ zegt Finn. ‘Dat wil ik niet.’

‘Waarom niet? Jij wilt toch ook wijn?’ vraagt Lee.

‘Dan gaan we samen.’ Finn is vastbesloten.

Tomasso en Victor kijken naar de jongens, daarna naar elkaar. Victor kucht. Tomasso zijn wenkbrauwen schieten omhoog, ze lijken nep, als een nepsnor, alsof ze erop geplakt zijn, zo dik en wollig.

‘Ja, Conner Molander klinkt zo mooi,’ zegt Finn. ‘Conner Molander, jongens. Hoor je dat? Conner fucking Molander. Dat is toch te mooi voor woorden? Dat vertrouw ik niet. Die naam.’

‘Hij heeft er zelf ook last van,’ zegt Victor.

‘Laat mij die kurkentrekker maar even halen,’ zegt Meredith. Ze klapt in haar handen. Ze zijn lang en slank. ‘Het gaat maar om een kurkentrekker, hè jongens?’ zegt ze tegen Finn en Lee, tussen wiens ranke lijven nu een spanning hangt die groter is dan zij tweeën. Meredith wuift alles weg.

Er valt een stilte. Alsof Merediths beslissing nu door ieder voor zich overdacht wordt, alsof iedereen weet dat het om meer gaat dan een kurkentrekker, dat het wel om meer moet gaan dan om een kurkentrekker als je bij Conner Molander over de vloer komt.

‘We nemen allemaal eerst een martini, ik vind de kurkentrekker nog wel,’ zegt Marie.

Daarna verdwijnt ze weer de keuken in. Het zeil in de

keuken plakt, alsof het je bij zich wil houden. Marie haalt het eten uit de bakken van de Italiaanse traiteur van drie straten verderop, ze legt het in de ovenschaal. Vlees, lasagne, gegrilde groenten. Ze waagt het niet om zelf te koken. Niet voor andere mensen. Ook niet voor zichzelf.

Tomasso heeft de bakken vanmiddag opgehaald. Hij bleef lang weg. De Italianen van de traiteur zetten hun klanten aan een lange tafel met een wit tafelkleed om ze wijnen en hapjes te laten proeven. Om ze terug te laten komen. Tomasso was thuisgekomen met een volle maag. Een beetje aangeschoten. Hij had met zijn schouder de bel van het huis ingedrukt omdat hij zijn handen vol had. Het duurde even voordat er iemand kwam. Hij liet zijn gewicht nog een keer tegen de bel vallen en floot een deuntje. Misschien kwam het door het weer. De deur ging open en daar stond Conner Molander.

‘Wat doe jij nou hier?’ zei Tomasso.

‘Dat kan ik beter aan jou vragen,’ zei Conner.

Tomasso keek omhoog, naar de gevel van het huis, de hemel daarboven. Het voelde of de wereld op hem zou vallen, als een deken over een lijk.

Hij liet de dozen vallen. Hij wist het voordat ze daadwerkelijk vielen. Hij dacht: ik laat de dozen vallen. En daar lagen ze al.

Conner bukte meteen om hem te helpen. Hij is een Engelsman. ‘Laat me je helpen,’ zei hij, terwijl hij de dozen netjes terug in de papieren tassen schoof, als een winkelbediende aan de toonbank. ‘Er is geen eten uit gevallen. De Italianen trekken alles vacuüm, niets aan de hand.’

Tomasso en hij schudden elkaar de hand omdat het erbij leek te horen.

‘Wil je een borrel?’ vroeg Conner.

Dat wilde Tomasso. 'Het is toch een gebroken dag,' zei hij.

Dat was het devies van zijn vader, die zich door de gebroken dagen heen had gedronken tot de dag daarop, die al brak bij het opstaan, tot de dag waarop zijn vader zelf gebroken was en geen druppel meer mocht drinken. Maar zijn vader wilde sterven als een Rus, rauw maar vrolijk, dus zo is het gegaan. Neergevallen op een bruiloft van een neef, tijdens een dans, met een bulderlach.

In de hal hing een grote spiegel; je zag wie er binnenkwam. Het huis van Conner was netjes. Alles lag er in stapels, symmetrisch als het gezicht van Conner zelf. 'Mooi huis,' zei Tomasso. Hij was er nog nooit geweest, ze zagen elkaar alleen buiten, bij het wassen van de auto, of in de zomer, bij het snoeien van de heg. Ze zwaaiden naar elkaar als buurmannen, soms maakten ze een praatje, wanneer het zo uitkwam.

Hij had de zakken met eten op de grond gezet en was achter Conner aangelopen, de huiskamer in. Het leek of hij thuis was, maar dan anders. Alsof iemand een grap met hem had uit proberen te halen en de boel omgedraaid had, een twist.

'Ik ga denk ik maar,' zei Tomasso, die zich plotseling ongemakkelijk voelde. 'We krijgen eters.' Hij wees naar de zakken. 'Marie wacht.'

'Oké,' zei Conner. Hij haalde een zilveren koker uit zijn zak. De initialen van zijn vader stonden in de koker gegrift. WM. 'Another way around, WM,' zei Conner, terwijl hij met de nagel van zijn duim langs de initialen gleed, met zijn wijsvinger een cirkel in de lucht draaide en daarna een Cartier Vendome-sigaret uit de koker haalde. Allemaal in een handomdraai. Een alledaagse handeling voordat het gesprek zich vervolgde, terwijl alles in de seconde dat die han-

deling had plaatsgevonden, even alleen maar daarom leek te draaien.

‘Wat jij wilt,’ ging Conner verder. ‘Mijn aanbod blijft geldig kerel. Vind je het erg als ik er een opsteek?’

‘Dit is jouw huis,’ zei Tomasso.

Conner bood hem een sigaret aan. De koker glom mysterieus in het zonlicht.

‘Nee dank je,’ zei Tomasso. Hij had een rood hoofd gekregen, tenminste, dat dacht hij.

Voor de groengrijze ogen van Conner cirkelde rook. Alsof hij straks zou verdwijnen, als in een truc. ‘Kom een keer op bezoek met je vrouw,’ zei hij, de rook en de woorden uitblazend. Tomasso gaf Conner een hand. ‘Doe ik zeker,’ zei hij.

Daarna liepen ze samen door de hal naar de deur. De hal rook naar Italiaanse kruiden en knoflookolijven, alsof de hal alles wat erdoor kwam vasthield in zijn greep. De deur sloeg dicht.

Tomasso voelde zich vrij. Het weer was zacht. Het was weer voor bezoek. Een eerste glas in de tuin, daarna binnen wat eten, lichte geluiden van buiten die door de ramen drongen en een lome sfeer achterlieten. Verliefdheid bijna. Een roes als na een eerste glas wijn. Stemmen die elkaar vermaakten. Hij had er zin in, om te drinken, te eten, mensen binnen te laten. Het leven in.

Bij zijn eigen deur liet hij zich weer tegen de bel aan vallen. Ze kwam niet, Marie, ze deed niet open. Hij wist dat ze er was. ‘Marie,’ zei hij, hij verhief zijn stem een beetje, maar schreeuwde niet. ‘Marie, ik ben het.’ Wat de buurman wel deed, deed zij niet; de deur werd niet voor hem opengedaan. Hij had het kunnen weten. Hij klemde de papieren zakken tussen zijn benen en stak zijn sleutel in het slot.

‘Waarom belde je aan?’ vroeg Marie toen hij binnen-

kwam. Ze was al in de keuken op hem of op het eten aan het wachten. Ze zat op een kruk aan het aanrecht, haar haren zaten een beetje in de war, zoals haren eruitzien als je net met iemand naar bed bent geweest.

‘Door het eten,’ zei Tomasso. ‘Ik heb mijn handen vol. Het zou prettig zijn geweest als je gewoon even open had gedaan. Het is sowieso fijn als je de deur wel eens open zou doen.’

Hij zette de tassen op het aanrecht en gleed met zijn vingers langs haar hals, door haar nek. Hij zei niets over de buurman. Hij keek naar buiten naar de nieuwe boom. Hij stond sterk, onoverwinnelijk in zijn tuin.

Inmiddels drinkt iedereen martini. Marie heeft de flessen in champagnekoelers op een bijzettafel gezet. Ze weet hoe snel de gasten drinken.

‘Ik wil niet bezig zijn met jullie lege glazen,’ zegt Marie. ‘Dus pak allemaal zelf maar wat jullie nodig hebben.’

Finn schenkt alle glazen vol. Marie zet een schaal met hapjes neer. Alle ogen zijn erop gericht, hoe de schaal van boven naar beneden zakt, de tafel bereikt. Lee is de eerste die wat pakt. Een olijf, gekruid door de Italianen.

‘Dit kan niet in de martini,’ zegt Lee terwijl hij de olijf praktisch zonder te kauwen doorslikt. ‘Zo veel olie en kruiden zitten er in die dingen.’

De anderen doen nooit olijven in de martini, maar Finn en Lee vinden: wat je doet moet je goed doen. Ze kijken synchroon verontwaardigd, als schoonzwemmers. De verontwaardiging duurt maar even, ze worden afgeleid door de hapjes.

‘Er moet eerst geproost,’ zegt Meredith. Terwijl handen naar de hapjes graaien.

Armen die, vanuit alle kanten van de tafel gekomen, een wiel vormen.

‘Iedereen, hef je glas,’ zegt Finn met harde stem, omdat het een opdracht is misschien.

‘Daar moeten we even bij gaan staan,’ zegt Lee, die alles graag officieel maakt.

‘Waar drinken we op?’ vraagt Victor.

‘Op iets anders dan alle andere mensen,’ zegt Meredith, die met haar linkerhand haar jurk rechttrekt.

‘Waarop dan?’ vraagt Victor.

Ze staan om de tafel heen. De glazen hangen al in de lucht, klaar om elkaar aan te stoten, klaar om de ijsklonten te laten dansen. Iedereen kijkt naar Meredith. Ze lacht haar tanden bloot, haar gebit is als een rijtje huizen, ze zegt helemaal niets. Haar magere maar gespieerde arm heft het glas extra hoog, alsof er iets bereikt moet worden.

‘Op ons,’ zegt Finn dan.

En iedereen behalve Marie declameert tevreden met de glazen schuin tegen elkaar aan: ‘Op ons.’

Alsof zijzelf de opluchting zijn. De oplossing. De opluchting.

Naar traditie drinken ze in één teug hun glazen leeg bij het proosten, een goed begin. Je kan de drank door Victors slokdarm horen kloppen, alsof die bochten moet maken door zijn lijf.

‘Aaaah, wat vies,’ zegt Lee. Hij trekt er een gezicht bij. ‘Dit ga ik dus echt niet de hele avond drinken, hè?’

‘Kan er muziek aan?’ vraagt Meredith. ‘Ik heb zo’n zin om te dansen.’

‘Nu al?’ vraagt Victor.

‘Lieverd, ik heb altijd zin om te dansen,’ zegt Meredith. Ze knipt in haar vingers als een jazzmuzikant die de maat aangeeft. Haar hoofd beweegt samen met haar haren, traag als zeewier, van links naar rechts.

‘Marie, ga jij anders voordat je ons het eten voorschotelt

even de kurkentrekker halen bij Molander. Dan hebben de jongens wijn bij het eten,' zegt Tomasso.

'O Marie, dat zou heel fijn zijn,' zegt Lee, nu ineens als een nicht omdat hij iets wil bereiken.

'Oké,' zegt Marie. Ze geeft zich gewonnen en heeft met-een spijt. Maar ze heeft 'oké' gezegd, ze gaat.

De anderen horen de deur niet dichtslaan. Tomasso staat op om een cd in de speler te leggen.

'Doe je er wel iets lekkers in lieverd?' zegt Meredith.

'Ik heb alleen maar lekkere muziek,' zegt Tomasso. 'Anders had ik het niet.' Hij drukt op play. Iedereen wacht tot de muziek speelt. Er gebeurt niets. Tomasso drukt nog een keer op play.

'Dan is het pauze,' zegt Finn. 'Je moet nog een keer drukken.'

Tomasso drukt nog een keer op play. 'De cd-speler doet niets,' zegt hij. Hij drukt op open/close. Wat hij ziet is dat hij de cd verkeerd om in de lade heeft gelegd. Met het plaatje naar beneden. Het is de martini die zijn werk doet. Tomasso glimlacht, met zijn rug naar de anderen toegekeerd. Hij maakt het goed, zonder dat hij vertelt dat het zijn schuld is. 'Zo, hij doet het weer,' zegt hij, terwijl een cello de muziek aan begint te zwepen vanuit de boxen in de hoeken van de kamer.

'Wist je dat de breinen van musici gelijklopen bij samen-spel?' zegt Finn.

'Wat romantisch,' zegt Meredith.

'Dat is gewoon wetenschap, schat,' zegt Victor.

Finn schenkt de glazen opnieuw vol. Tomasso eet Turks brood en Franse kaas. Hij kauwt met open mond en drinkt de martini terwijl hij eet. Alles met elkaar vermengd smaakt het extra lekker.

‘Vind je het erg als ik mijn schoenen uitdoe?’ vraagt Victor.

‘Nee, natuurlijk niet, Vic. Voel je thuis,’ zegt Tomasso. Hij steekt zijn glas in de lucht en morst. Het morsen gaat aan hem voorbij. ‘Weet je nog vroeger?’ zegt hij. ‘Op kamp?’

‘Zeker weet ik nog vroeger,’ zegt Victor.

‘Weet je nog boomplantdag?’ zegt Tomasso. ‘Daar moest ik aan denken gisteren. Door de jongen. Weet je het nog? In het laantje achter de kerk. Nummer drie in de rij.’

‘Was het nummer drie?’ zegt Victor.

‘Ja, de derde, Vic. Die is van ons.’

Lee, Finn en Meredith kijken naar Tomasso en Victor. Ze waren er niet bij, bij wat de mannen zeggen. En ze zijn er nog steeds niet bij. Ze zitten naast elkaar op de bank en drinken uit hun glas. Lee likt met zijn tong langs de rand.

‘Made in Turkey,’ zegt hij.

‘Wat?’ zegt Finn.

‘Het glas. Je kan door de martini heen de bodem zien,’ zegt Lee.

‘Daar zou ik zo graag eens heen gaan,’ zegt Meredith. ‘Zo ontzettend graag. Ze zeggen dat de mensen er zo aardig zijn, hè?’

Nu staan de gesprekken weer los van elkaar. Iedereen praat door elkaar zonder elkaar te raken, als een zwerm vogels. De stemmen gaan over de muziek heen; geef mensen een limiet en ze halen het. Door flarden van woorden dringt soms de stem van de zangeres.

‘Istanbul,’ zegt Meredith. Haar groene ogen zijn fel.

‘Daar kunnen wij niet heen,’ zegt Finn.

‘Waarom niet?’ vraagt Meredith.

‘Omdat we homo zijn,’ zegt Lee.

‘Ach, wat een onzin jongens. Denken jullie soms dat er in Istanbul geen homo’s zijn?’

‘We willen elkaars hand vasthouden,’ zegt Lee.

‘Jullie houden nooit elkaars hand vast,’ zegt Meredith.

‘Nee, maar we willen het kunnen doen als we het zouden willen,’ zegt Finn.

‘Dat kan toch ook gewoon, lieverds? Je moet altijd kunnen doen wat je wilt. En dat kan ook gewoon. Als je het maar doet,’ zegt Meredith.

‘Er zit lippenstift op je tand,’ zegt Finn.

Meredith gaat met haar vinger haar gebit langs.

‘Weg?’ vraagt ze.

‘Nee, het zit er nog steeds. Hier,’ zegt hij. Hij legt haar vinger op de stip lippenstift op haar tand.

‘Weg?’ vraagt ze weer.

‘Ja, nu is het weg,’ zegt Finn.

Victor en Tomasso lachen om iets. Ze lachen zo hard, penetrant.

Lee, Finn en Meredith kijken weer hun kant uit.

‘Dronken,’ fluistert Lee.

Finn en Meredith nemen een slok van hun drank. Het is even stil.

‘Mijn buurvrouwje vangt wilde muizen,’ vervolgt Meredith het gesprek.

‘Gewoon huismuizen, hè jongens? Die vangt ze. En die stopt ze in een bak. Als een huisdier.’

‘Dat meen je niet?’ zegt Lee.

‘Wat doet ze daar dan mee?’ vraagt Finn.

‘Gewoon kijken. Ze vindt het zielig om ze dood te maken. Ze zegt dat muizen heel geruststellend zijn om naar te kijken omdat ze zo opgefokt zijn.’

‘Ik wil graag een hond,’ zegt Finn. ‘Iemand om te roepen.’

‘Wie wil er nog wat drinken?’ vraagt Lee. Hij heeft de fles martini al uit het ijs gehaald. ‘De fles is wat vrouwelij-

ker geworden in de loop der jaren,' zegt hij. Hij houdt de fles voor zich uit om hem goed te bekijken.

'Alles wordt wat vrouwelijker de laatste jaren,' zegt Finn.

'Tomasso, Vic, drinken?' vraagt Lee. Ze steken hun glazen uit.

De cd is afgelopen. En nu hij is afgelopen, beseffen ze eigenlijk pas dat er een cd aanstond.

'Is het eten handmade, by the way?' vraagt Meredith.

'Tuurlijk is het handmade,' verzekert Tomasso. Hij drukt opnieuw op play. De muziek start. Iedereen is weer op zijn gemak. Buiten is de zon inmiddels ondergegaan, binnen gaan de kaarsen aan.

Marie staat bij Conner in de keuken. Hij opent een la. Alles ligt naast elkaar in vakjes. Vorken, messen, lepels. Een groot vak met drie spatels, een broodmes, twee aardappelschilmesjes, de kaasschaaf, een likker en de kurkentrekker. De keuken ruikt naar allesreiniger menthol.

'Hier,' zegt hij tegen Marie. 'Weet je hoe je hem moet gebruiken? Hij is design. Wel mooi, maar niet praktisch.'

'Nee,' zegt Marie.

'Wacht,' zegt Conner. Hij loopt weg. Zij staat daar in de keuken, ze kijkt uit het raam. Er rijdt een auto langs, de koplampen glijden door de tuin. Het gras wordt even verlicht, waardoor het groener lijkt. Dan glijden de lichten door naar haar tuin, naar de buxus die ze zo lelijk vindt. Tomasso knipt de hagen rond. Hij behandelt de planten niet als planten, hij geeft ze een vorm, maar planten zijn vormeloos, tenminste, ze geven zichzelf vorm, zoeken uitersten op. De auto is voorbij. De buxus is voorbij. Ze kijkt de keuken rond, naar de potjes kruiden op de vensterbank. Conner staat nu stil; ze hoort hem niet meer lopen. Hij rommelt in een kast. Ze hoort flessen die tegen elkaar aan

stoten; glas op glas. De stappen komen terug, haar kant op. Ze ziet hem nog niet, maar hoort zijn stem.

‘Ik vergeet altijd mijn nagelschaar als ik op vakantie ga,’ zegt hij. ‘Nu heb ik er zeven.’

Marie lacht, dat gebeurt niet vaak.

‘Hier heb ik een fles rood. Eens even kijken. 1987.’

Hij staat nu weer naast haar in de keuken; hun buiken tegen het aanrecht, alsof ze groenten gaan snijden. Hij zet de fles neer en zet de kurkentrekker er bovenop.

‘Kijk,’ zegt hij.

‘Dat hoeft toch niet?’ zegt Marie. ‘Dan zit jij met die fles.’

‘Dan drink ik toch ook een glas? Het is zaterdagavond. Maar kijk nou, anders vergeet je het.’ Conner concentreert zich. ‘Zo,’ zegt hij. ‘En dan draaien tot je een klik hoort. Nu hoor je een klik. Hoorde je dat? En dan trekken. Dan weer draaien en dan deze handel omhoogtrekken. Zie je?’ De kurk zit gevangen in een doorzichtige koker in de kurkentrekker, nog helemaal intact. ‘Nu jij,’ zegt hij. ‘Bij wijze van spreken.’ Hij duwt de kurk een stukje terug in de fles.

‘Voor spek en bonen,’ zegt Marie.

Ze doet na wat hij haar net voorgedaan heeft.

‘In één keer goed,’ zegt Conner.

‘Dat is altijd als je meedoet voor spek en bonen,’ zegt Marie.

Ze kijken naar de fles. Marie hoort vlagen van muziek vanuit haar eigen huis komen, alsof ze naast iemand zit met een koptelefoon op. ‘Bedankt,’ zegt ze.

Conner pakt zijn sigarettenkoker uit zijn zak. Hij steekt een sigaret tussen zijn lippen maar steekt hem niet aan. Hij pakt hem weer uit zijn mond en vraagt: ‘Wil je een wijntje?’

‘Ze wachten op me,’ zegt Marie.

‘Eén wijntje,’ zegt hij. ‘Eentje maar.’

‘Oke,’ zegt Marie. ‘Eentje.’

Conner schenkt twee glazen vol. Daarna houdt hij haar de sigarettenkoker voor. Ze pakt er een, onzeker als een kind dat een snoepje van een vreemde aanneemt; ze rookt niet. Hij geeft haar een vuurtje; ze rookt.

Ze drinken de wijn op een schommelbank met uitzicht op de tuin. Het is vlug donker geworden. Alles wat ze zien zijn silhouetten van de planten, de bomen, trots en zwart. Marie weet niet wat ze moet zeggen. Ze was voor de kurentrekker gekomen.

‘Weet je wat raar is?’ zegt Conner.

Marie zwijgt. Ze neemt een trek van de sigaret, laat de rook door haar mond spelen, maar inhaleert niet.

‘Er zit een kras op de cd met mijn favoriete lied. Maar ik durf geen nieuwe te kopen.’

Marie drinkt vlug van de wijn. Ze wordt zenuwachtig van de rust.

Conner zwijgt nu ook. Alsof hij dat van de cd gewoon even kwijt moest. Alsof dat alles was. De schommelbank schommelt licht heen en weer. De kamer beweegt.

‘Als kind heb ik een keer een schommel tegen mijn kin gehad,’ zegt Marie. Ze wijst op een litteken. Conner kijkt naar haar.

‘Mijn zus,’ zegt ze. ‘Ze deed het expres.’

‘Het is wel mooi,’ zegt Conner. ‘Ook een kras. En ineens weet je wat het betekende toen het er nog was; dingen die kapotgaan.’

‘Ja,’ zegt Marie.

Conner pakt de fles wijn van de grond.

‘Ik niet meer,’ zegt Marie. ‘Ze wachten. Ik heb bezoek. Dit duurt al te lang.’

‘Ja,’ zegt Conner.